

Arrest

nr. 113 258 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die beiden verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. JANSSENS loco advocaat P. VANWELDE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 13 september 2010 aan op Belgisch grondgebied en dienden op 14 september 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 13 juni 2013 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven van 14 juni 2013 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) M.(...), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 25 december 1980 in Shahdad Poor in de provincie Sindh. U behoort tot de Ahmadiyya gemeenschap. U bent ahmadi van geboorte. Toen u nog klein was (1990/1992) verhuisde u naar Karachi. U ging naar school. U werkte als immobiliën makelaar in Karachi. U bent op 5 januari 2003 getrouwd met M.(...) Am.(...) (O.V. 6.687.629 en C.G. 10/18767b). U heeft geen kinderen. Uw ouders, M.(...) R.(...) en S.(...) R.(...) wonen nog steeds in Karachi.

U kreeg problemen in Pakistan omwille van uw ahmadi geloof. In 2005 kocht u een nieuwe auto maar deze werd beschadigd en later gestolen. Toen u in 2006 uw kantoor uitbreide vonden er elke dag protesten plaats tegen u aangevoerd door een maulawi en de Katme Nabuwat. Men probeerde een reactie van u te ontlokken. Men was jaloers op uw zaak. Op een dag was u onderweg met uw auto toen u door 4 mannen (maulawi's) in een auto werd gevolgd. Men deed u stoppen en haalde u uit de auto. U werd mishandeld en beledigd omdat u ahmadi bent.

In oktober 2007 was uw vrouw 3 maanden zwanger. Ze ging op controle bij een gynaecologe. Zij vertelde uw vrouw dat de baby in de eierstok aan het groeien was en operatief diende verwijderd te worden. Uw vrouw wou dit niet maar men kon u overtuigen. Mocht uw vrouw de operatie niet ondergaan zou u ook haar verliezen. Uw vrouw werd geopereerd en de baby werd verwijderd. Daarna ging het leven gewoon door. In 2008 ging uw vrouw op consultatie bij Australische dokters in Karachi. Ze onderzochten uw vrouw en vertelden dat er geen schade was aan de eierstok en dat er daar dus nooit een baby gegroeid was. U en uw vrouw gingen de dokter vragen waarom ze uw vrouw had geopereerd. Ze zei u dat ze dit had gedaan omdat jullie ahmadi's waren. Ze vertelde er nog bij dat ze evengoed uw vrouw had kunnen doden.

Op 31 juli 2010 was u in de moskee aan het luisteren naar de speech van het hoofd van de gemeenschap. U werd gebeld door uw medewerker. Hij vertelde u dat de maulawi's naar uw kantoor waren gekomen en naar u op zoek waren. Ze hebben uw kantoor vernield en bedreigden uw medewerkers. U vertelde uw vader wat er was gebeurd. U belde uw vrouw en moeder en zei hen dat ze onmiddellijk dienden te komen. U vertelde hen wat er was gebeurd. Iedereen was aangedaan door het incident. Uw vader had zijn vriend Z.(...) M.(...) ingelicht. Samen met uw vader besloot hij dat het beter was voor u om te vertrekken. U ging met uw vrouw naar het huis van de vriend van uw vader. Uw vertrek werd voorbereid. Op 12 september 2010 werd u op de hoogte gebracht dat u de volgende dag zou vertrekken. U ging op 13 september 2010 naar de luchthaven. U en uw vrouw vertrokken uit Pakistan.

Op 13 september 2010 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Op 29 februari 2012 werd de oom van uw vrouw, M.(...) Ak.(...), gedood toen hij op bezoek was in Pakistan omwille van zijn geloof.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u vervolgd te worden omwille van uw geloof.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: de identiteitskaart van u en uw vrouw, 2 stickers van de Ahmadiyya gemeenschap in België, naamkaartje van uw vrouw van een bijeenkomst in België, 6 foto's, een cd-rom, 2 bundels met bewijzen van uw bijdragen aan de gemeenschap, 4 brieven uit uw correspondentie met M.(...) M.(...) A.(...), een kopie van de Belgische identiteitskaart van Z.(...) M.(...), de zus van uw vrouw, een kopie van de Belgische identiteitskaart van A.(...) S.(...), uw oom langs vaderzijde en een kopie van de erkenning van de vluchtelingenstatus van S.(...) Q.(...) (12/18490).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee

protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case.“ Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier, stuk 6 en 7), blijkt dat u tot tweemaal toe in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort op naam van A.(...) M.(...), geboren 25 december 1980, en dat u met beide paspoorten een visum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk (VK). Uw vrouw, Am.(...) blijkt eveneens in het bezit geweest te zijn van een Pakistaans paspoort op naam van H.(...) A.(...), geboren 9 juni 1981, en heeft hiermee een visum aangevraagd (en verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk. Vooreerst hebben jullie deze informatie bij uw asielaanvraag en in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verzwegen voor de Belgische asielinstanties. Daarnaast hebben jullie ook tijdens het gehoor op het CGVS in eerste instantie deze verklaringen volgehouden. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u in Pakistan ooit een internationaal paspoort heeft gehad maar er nooit gebruik van heeft gemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit paspoort zou in tussentijd vervallen zijn, nadien zou u geen paspoort meer hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde ook nooit een visum te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw vrouw legde een ze soortgelijke verklaring af. Ze verklaarde dat ze in 2006 eenmalig een paspoort heeft aangevraagd maar dit nooit heeft gebruikt. Dit paspoort zou vervallen zijn en nadien heeft ze geen paspoort meer aangevraagd (gehoorverslag Am.(...), p. 5). Ze verklaarde ook nooit een visum te hebben gevraagd (gehoorverslag Am.(...), p. 6). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzwegen deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 18, Am.(...) p. 5,6 en 7). Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. U verklaarde aanvankelijk immers nooit eerder Pakistan verlaten te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6, Am.(...), p. 3), nooit in een ander land te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 6, Am.(...), p. 3) en rechtstreeks van Pakistan naar België gekomen te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 18, Am.(...), p.3). Echter, nadat u met de informatie verkregen van het UKBA werd geconfronteerd, gaf u uiteindelijk en dit na veel ontkenningen toe dat u van juli 2010 tot voor uw komst naar België enkele maanden (gehoorverslag CGVS, p. 19 en Am.(...) p. 8) in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven. U gaf uiteindelijk ook toe dat u in 2007 reeds een maand naar Europa was gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas na confrontatie met de informatie van het UKBA toe dat u in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven, en dit nadat u eerst uitdrukkelijk had gesteld nooit een visum te hebben aangevraagd of gekregen te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 18 en Am.(...), p. 6), een ander land bezocht of gewoond te hebben en nooit eerder Pakistan verlaten te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6 en Am.(...), p. 3). Overigens was uw beschrijving van de periode dat u in het Verenigd Koninkrijk verbleef ook uiterst vaag. U kon nauwelijks duiden wanneer u exact Pakistan verlaten heeft en wanneer en hoelang u in het VK verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). Daar uw paspoort waarmee u reisde het ideale bewijsstuk zou zijn om uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk te staven, werd u hier naar gevraagd. U verklaarde echter dat u

het paspoort terug naar Pakistan had gestuurd omdat u het niet meer nodig had (gehoorverslag CGVS, p. 20). Uw vrouw heeft er dan weer geen idee van wat er met het paspoort is gebeurd (gehoorverslag Am.(...) CGVS, p. 9). Het lijkt er dan ook sterk op dat u dit paspoort achterwege probeert te houden daar de inhoud (visums, in- en uitreisstempels) niet overeenkomen met uw verklaringen.

Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Te meer daar uit uw aangepaste verklaringen blijkt dat u van juli 2010 tot uw komst naar België (13 september 2010) in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven, terwijl u tijdens uw gehoor voor het CGVS eveneens verklaarde dat uw vermeende problemen in uw land van herkomst die de directe aanleiding waren voor uw vertrek, zich juist afspeelden van juli 2010 tot uw vertrek op 13 september 2010 (gehoorverslag CGVS, p. 13). U blijft erbij dat deze problemen zich echter wel hebben voorgedaan maar op een eerder tijdstip (gehoorverslag CGVS, p. 20). Aangezien bovenstaande vaststellingen kan er hier echter weinig geloof aan gehecht worden en bovendien kan u dit probleem amper situeren in de tijd, u vermoedt ergens in april 2010 (gehoorverslag CGVS, p. 20.). Uw vrouw situeert dit incident dan weer enkele dagen voor uw vertrek, nadat u een visum had aangevraagd (gehoorverslag Am.(...), p. 9). Deze vaststelling ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u verkeerd geadviseerd werd door "de mensen" en uw vrouw naar België wou komen, alwaar haar zus verblijft. U voegt er nog aan toe dat het niet mogelijk is om asiel aan te vragen met een geldig visum (gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). Dit is echter geen afdoende reden daar uw visum u hiertoe de mogelijkheid bood via een legale inreis en het Verenigd Koninkrijk gebonden is aan de kwalificatierichtlijn en dus bescherming moet bieden aan zij die dit nodig hebben. Uw vrouw verklaarde dat het haar niet nuttig leek asiel aan te vragen in het VK omdat jullie een visum hadden (gehoorverslag CGVS, p. 8). Hier komt nog bij dat uw vrouw verklaarde dat u oorspronkelijk een paspoort had aangevraagd voor het geval jullie Pakistan zouden moeten verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 5). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u toch nog eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Daarnaast kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo is het opmerkelijk dat jullie verklaren dat uw vrouw een gedwongen abortus diende te ondergaan omdat jullie Ahmadi's zijn maar hierover geen enkel bewijs kunnen voorleggen. U verklaarde dat dit werd bevestigd door een Australische dokter die werkzaam was in Karachi. U gevraagd of u documenten had over dit voorval verklaarde eerst dat u ze heeft vernietigd om hierop volgend te verklaren dat u niet weet of deze documenten nog aanwezig zijn in Pakistan. Dit is vooreerst een opmerkelijke tegenstelling en bovendien is het weinig waarschijnlijk dat u de documenten zou vernietigd hebben. U had rapporten over de medische situatie van uw vrouw ontvangen van de Australische dokter (gehoorverslag CGVS, p. 16). De dokter had u immers gezegd dat deze documenten konden gebruikt worden mocht u hulp vragen of een rechtszaak willen aanspannen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dat u danig nonchalant omspringt met deze belangrijke medische documenten van uw vrouw is opmerkelijk en draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook de vaststelling dat u geen enkele publieke bron over deze gebeurtenis weet voor te leggen en dit hoewel de ahmadigemeenschap verschillende websites met hierop getuigenissen van vervolging die ze ondergaan, onderhoudt, ondermijnt het geloof in dit incident (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier, stuk 1 en 2). Men kan verwachten dat dergelijk incident terug te vinden moet zijn. Het is immers weinig waarschijnlijk, gezien de extreme ernst van het beweerde voorval, dat er aan dit incident geen ruchtbaarheid zou gegeven zijn binnen de gemeenschap. Daar komt nog bij dat jullie er toen niet aan gedacht hebben om Pakistan te verlaten (gehoorverslag Am.(...), p. 7), nochtans hadden jullie juist een paspoort aangevraagd voor noodsituaties (gehoorverslag Am.(...), p. 5). Daar er nergens een spoor terug te vinden is over dit incident en u zelf hierover geen enkel bewijs kan voorleggen is het weinig waarschijnlijk dat dit incident zich heeft voorgedaan zoals jullie het verteld hebben.

Daarnaast berust uw bewering dat uw auto bekrast en later gestolen zou zijn omwille van uw geloof enkel op een vermoeden. Karachi is immers een grootstad met veel criminele activiteiten die eigen zijn aan alle grootsteden ter wereld. Iedereen, los van enige politieke of religieuze overtuiging kan er het slachtoffer worden van een criminele daad. U heeft geen elementen aangehaald dat dit bij u zou gebeurd zijn omwille van uw geloof.

Wat de vervolging en de moord op de oom van uw vrouw betreft dient er gesteld te worden dat u vooreerst niet kan aantonen dat uw vrouw familie is van M.(...) Ak.(...). U kan hierover enkel verklaringen afleggen en wederom geen documenten voorleggen. Gezien bovenstaande vaststellingen is uw geloofwaardigheid thans echter danig aangetast dat er aan uw overige verklaringen eveneens getwijfeld kan worden. Wat er ook van zij, mocht M.(...) Ak.(...) toch de oom van uw vrouw hebben noch u noch uw vrouw aangetoond dat jullie persoonlijk een risico lopen omwille van de moord op M.(...) Ak.(...). Uw vrouw verklaarde in het verleden nooit problemen te hebben gekend door de werkzaamheden van M.(...) Ak.(...) (gehoorverslag Am.(...), p. 10). Bovendien werd hij gedood op een moment dat jullie reeds vertrokken waren uit Pakistan. Er is dan ook geen band te leggen tussen de moord op M.(...) Ak.(...) en uw vrees.

Tot slot is het opmerkelijk dat u bij uw verklaringen op het CGVS niks verteld heeft over het feit dat men u ervan verdacht te preken over uw geloof, terwijl u dit wel heel duidelijk naar voor bracht in uw verklaringen zoals ze door de DVZ werden opgetekend. Er werd u voor het CGVS gevraagd naar het incident dat aanleiding gaf tot uw vertrek, maar u meldde op geen enkel moment de mogelijke aanklacht wegens prediking, ondanks de mogelijke ernst van zo'n aanklacht. Ook op het einde van het gehoor voor het CGVS als er u wordt gevraagd of u alles verteld heeft, komt u hier niet op terug. Ook legde u geen enkel document voor dat hier op zou kunnen wijzen. Bovendien kan er aan uw bewering aangeklaagd te worden getwijfeld worden door het feit dat u op dat moment in het bezit was van een visum voor het VK, waarna u met behulp van uw eigen paspoort het land verlaten heeft.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Het CGVS twijfelt niet aan uw bewering ahmadi te zijn, maar u toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. U verwees voornamelijk naar de algemene situatie van ahmadi's in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 13 en 21). Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. Doordat uw geloofwaardigheid danig is aangetast kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u een gegronde vrees zou moeten hebben.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De identiteitskaarten van u en uw vrouw tonen jullie identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. De 2 stickers, de betalingsbewijzen van uw bijdrage aan de Ahmadiyya gemeenschap en de 4 brieven met M.(...) M.(...) A.(...) tonen aan dat u tot de gemeenschap behoort maar tonen geenszins uw problemen aan. Uit vertaling van de correspondentie met M.(...) M.(...) A.(...) blijkt dat deze heel algemeen van aard zijn en niet over uw specifieke probleem gaan. Zij kunnen dus uw individuele vrees voor vervolging niet aantonen. De foto's die u voorlegt kunnen eveneens niet dienen als bewijs, enkel indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. De kopieën van de identiteitskaarten van Z.(...) M.(...) en A.(...) S.(...) tonen aan dat zij de Belgische nationaliteit bezitten maar tonen niet uw individuele problemen aan. Zoals reeds gesteld wordt elk dossier individueel beoordeeld. Wat de erkenning van S.(...) Q.(...) betreft kan er gesteld worden dat het CGVS van menig is dat er hier wel een gegronde vrees aanwezig is en dit op basis van een individuele beoordeling van zijn problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- ten aanzien van tweede verzoekster

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) Am.(...), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U behoort tot de Ahmadiyya gemeenschap. U bent Ahmadi van geboorte. U werd geboren op 9 juni 1981 in Nawabsha. Toen u huwde met M.(...) A.(...) (O.V. 6.687.629 en C.G. 10/18767b) op 5 januari 2003 bent u verhuisd naar Karachi. U ging naar school maar behaalde door uw huwelijk uw diploma niet. U heeft geen kinderen.

Wat betreft de problematiek waarmee u en uw man in Pakistan geconfronteerd werden en op basis waarvan jullie Pakistan dienden te ontvluchten verwijst het Commissariaat-generaal voor

de Vluchtelingen en de Staatlozen naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van erkenning tot vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus van uw echtgenoot, M.(...) A.(...) (O.V.6.687.629), dat u hier kan lezen (u roept immers identiek dezelfde asielmotieven in):
“(...)”

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft. De status van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4 § 2 c wordt u ook geweigerd.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept identiek dezelfde zijn als die van uw man M.(...) A.(...) (O.V.6.687.629). Bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend:

Het CGVS verwijst hiervoor naar de gemotiveerde beslissing in hoofde van M.(...) A.(...) die u hieronder kan lezen:

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Per aangetekend schrijven van 7 oktober 2013 deelden verzoekers bijkomende stukken mee, met name een fotokopie van een krantenartikel, foto's van het kantoor van eerste verzoeker en een kopie van het op zijn kantoor aangeplakte bericht met een vrije vertaling.

2.2. Ter terechtzitting werpt de verwerende partij op dat de “*nieuwe elementen*” die verzoekers op 7 oktober 2013 overmaakte aan de Raad en waarvan de verwerende partij in kennis werd gesteld, niet vergezeld gingen van een aanvullende nota zoals voorgeschreven door artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waardoor deze nieuwe elementen uit de debatten moeten worden geweerd.

2.3. Artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De partijen kunnen (...) de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

2.4. Ondanks het feit dat het aangetekend schrijven van de verzoekende partijen van 7 oktober 2013 niet de titel “*aanvullende nota*” draagt, kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij meent dat dit stuk niet zou voldoen aan de wettelijke vereisten uit artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat de bijkomende stukken als “*nieuwe elementen*” dienen te worden aanzien zoals bedoeld in bovenstaande wetsbepaling en dat het schrijven van verzoekers tot deze “*nieuwe elementen*” beperkt blijft, waardoor deze niet uit de debatten kunnen worden geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“In het kader van hun asielrelaas benadrukten verzoekers dat ze Ahmadi zijn, wat niet betwist werd door tegenpartij in de bestreden beslissingen. De situatie van Ahmadi's in Pakistan is verontrustend (1.2.)

Verzoekers werden al vervolgd omwille van hun geloof (1.3.). Daarom moeten ze een internationale bescherming in België krijgen, in toepassing van het Vluchtelingverdrag, of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (1.4).

Eerst wensen verzoekers een opmerking te maken over hun reisroute naar België (1.1). 1.1. Reisroute van verzoekers naar België

In het kader van hun verhoor hebben verzoekers verklaard dat ze over een Pakistaans paspoort beschikten. Ze hebben echter volgehouden dat ze geen gebruik van deze paspoorten hadden gemaakt, en dat ze een visum voor het Verenigd Koninkrijk hadden verzocht.

Tegenpartij heeft echter informatie van het United Kingdom Border Agency verkregen waaruit blijkt dat verzoekers een visum hadden behaald in juli 2010 om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen.

Geconfronteerd met deze informatie hebben verzoekers erkend dat ze een visum aangevraagd hebben en gekregen hebben en dat ze eind juli 2010 naar het Verenigd Koninkrijk hebben gereisd.

Vroeger had verzoeker al naar het Verenigd Koninkrijk en Duitsland gereisd om deel te nemen aan vergaderingen van Ahmadis. Deze vergaderingen vonden in 2007 plaats.

Na de aanval van het kantoor van verzoeker in april 2010 hebben verzoekers weer een visum aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk. Op 27.7.2010 zijn ze naar het Verenigd Koninkrijk gevlucht maar hebben er geen asielaanvraag ingediend omdat verzoeker gezegd werd dat het niet mogelijk was gezien hij een officieel visum had gevraagd (verhoorverslag van verzoeker, p. 20).

Ze voelden zich echter niet meer in gevaar omdat ze buiten Pakistan de facto beschermd waren.

Verzoeker heeft een kopie van zijn paspoort per fax uit Pakistan gekregen, waaruit blijkt dat hij op 28.7.2010 in het Verenigd Koninkrijk aankwam (stuk 3). Verzoekster die op dezelfde datum heeft gereisd, kon töt nu toe geen kopie van haar paspoort krijgen.

Verzoekers zijn in september 2010 vanuit het Verenigd Koninkrijk naar België vertrokken, waar ze op 13.9.2010 een asielaanvraag hebben ingediend. Hun eerste en enige aanvraag töt internationale bescherming vond op het Belgische grondgebied plaats.

In de bestreden beslissingen stelt tegenpartij vast dat verzoekers niet aan hun medewerkingsplicht hebben voldaan, en dat dit verder hun algehele geloofwaardigheid ondermijnt.

Het UNHCR heeft al bevestigd dat:

« 199. (...) En elles-mêmes, des déclarations inexactes ne constituent pas une raison pour refuser le statut de réfugié et l'examineur a la responsabilité d'évaluer de telles déclarations à la lumière des diverses circonstances du cas »¹.

Verzoekers waren bang voor een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk, waar ze, na wat ze horden, geen asielaanvraag konden indienen.

In ieder geval kan het feit dat verzoekers geen asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk hebben ingediend geen gevolg op hun geloofwaardigheid van hun vrees hebben:

"First, there is no obligation in international law for a person to seek international protection at the first effective opportunity. Second, the concept of 'safe third country' has been developed and its application regulated by EU legislation addressing state responsibilities for the détermination of asylum applications. The conséquence of a failure' to apply for asylum in a 'safe third country' is regulated by that législation. Member States may not be required to examine an application for international protection and an applicant may be sent to a third country for an examination of the merits of the application, if the conditions of, as relevant, the Dublin Régulation and APD are satisfied. To consider instead a failure' to apply for asylum in a safe third country as a factor potentially undermining the credibility of the applicant's statements could alter the conséquences and result in the asserted material facts not being accepted, and the rejection of the application. Third, a failure' to apply for asylum in a safe third country is not necessarily indicative of a lack of fear of persécution and/or risk of serious harm in the country of origin or place of habitual residence. There are many legitimate reasons why an applicant may not apply for international protection in a third country. Reliance upon such a factor in the credibility assessment may result in violation of the principle of non-refoulement"².

Verzoekers zijn precies naar België gekomen omdat de zus van verzoekster in België leeft, met haar gehandicapte kind (stuk 4). De neef van verzoekster Qasim SHARIF en de oom van verzoeker, Saheed AHMAD, bezitten bovendien de Belgische nationaliteit. Verzoekers werden in

Pakistan vervolgd, en het is van bijzonder belang voor hen om in een rustige en familiale omgeving te kunnen leven.

Het UNHCR maakt een duidelijk verschil tussen de verklaringen van asielzoekers betreffende de reisroute en betreffende het asielrelaas:

"UNHCR noted that in the Member States surveyed, a distinction is not necessarily drawn between the présentation of false information and/or other evidence for the purpose of supporting the reasons for the application on the one hand and the présentation of false information and/or other evidence to facilitate the journey and entry to the Member State on the other. In some states' practice, credibility may be seen as weakened by the submission of false documentation as if valid upon arrival in the Member State; the

destruction or disposal of travel documents en route or upon arrival; and the provision of false information regarding the travel route.

(...)An applicant may truthfully relate the core reasons for the application for international protection, after having provided false information about the journey to the Member State or false travel documents. Such behaviour should not automatically be used as grounds for imposing a higher credibility threshold or denying the applicant the benefit of the doubt. (...)”³

Het feitenrelaas van de gebeurtenissen die in Pakistan plaatsvonden stemmen overeen met de werkelijkheid. De aanpassing van de reisroute van verzoekers heeft als gevolg dat de gebeurtenissen van juli 2010 in werkelijkheid plaatsvonden in april 2010 (zie verslag van verhoor van verzoekers, p. 20). Voor het overige is het asielaanvraag van verzoekers ongewijzigd.

Het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen heeft benadrukt dat:

“De beslissers zullen het gehele relaas moeten beoordelen, en een onderscheid moeten maken tussen die de kern van het asielaanvraag uitmaken, en die, die slechts bijkomende omstandigheden betreffen. Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid zullen dan ook alle elementen in ogenschouw moeten worden genomen: niet alleen diegene die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid”⁴.

In deze omstandigheden moet uw Raad het gehele relaas van verzoekers beoordelen.

1.2. Situatie van Ahmadis in Pakistan

Tegenpartij betwist het behoren van verzoekers tot de Ahmadis gemeenschap niet. Tegenpartij erkent eveneens dat Ahmadis problemen ondervinden in Pakistan omwille van hun religie (Bestreden beslissingen, pagina 2).

In Pakistan, waar de soennitische islam de staatsgodsdienst is en waar de meerderheid van de bevolking deze strekking aanhangt, vormt de ahmadiyyagemeenschap een godsdienstige minderheid waarvan de leden als ketters worden beschouwd. Sedert de inwerkingtreding van besluit XX op 28 april 1984 heeft de godslasteringwet de artikelen 295 en 298-A van het Pakistaanse strafwetboek strenger gemaakt door de invoering van de doodstraf en gevangenisstraf voor eenieder die, in woord of in geschrift, door gebaren of zichtbare afbeeldingen, via directe of indirecte insinuaties, de heilige naam van de profeet Mohammed of de met de islam verbonden symbolen en plaatsen beledigt. Bovendien wordt krachtens de artikelen 298-B en 298-C van dat wetboek met een gevangenisstraf van drie jaar en een boete gestraft elk lid van de ahmadiyyagemeenschap dat zijn geloof in het openbaar verkondigt, het vereenzelvigt met de islam, er propaganda voor voert, bekeringen aanmoedigt, benamingen, beschrijvingen, titels of begroetingen gebruikt of ontleent die met de islamitische godsdienst zijn verbonden, in het openbaar verzen uit de Koran opzegt, handelwijzen aanneemt die met de islam zijn verbonden zoals begrafenisrituelen of, op welke andere wijze ook, de islam beledigt⁵.

Artikelen 298 B en 298C van het strafrechtelijk wetboek luiden als volgt:

298-B. Misuse of epithets, descriptions and titles, etc., reserved for certain holy personages or places:

(1) Any person of the Qadiani group or the Lahori group (who call themselves 'Ahmadis' or by any other name who by words, either spoken or written, or by visible representation-

a. refers to or addresses, any person, other than a Caliph or companion of the Holy Prophet Muhammad (peace be upon him), as "Ameer-ul-Mumineen", "Khalifatul-Mumineen", Khalifa-tul-Muslimeen", "Sahaabi" or "Razi Allah Ariho";

b. refers to, or addresses, any person, other than a wife of the Holy Prophet Muhammad (peace be upon him), as "Ummul-Mumineen

c. refers to, or addresses, any person, other than a member of the family "Ahle-bait" of the Holy Prophet Muhammad (peace be upon him), as "Ahle-bait or

d. refers to, or names, or calls, his place of worship a "Masjid";

shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to three years, and shall also be liable to fine.

(2) Any person of the Qadiani [sic] group or Lahori group (who call themselves "Ahmadis" or by any other name) who by words, either spoken or written, or by visible representation refers to the mode or form of call to prayers followed by his faith as "Azan", or recites Azan as used by the Muslims, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to three years, and shall also be liable to fine.

298-C. Person of Qadiani group, etc., calling himself a Muslim or preaching or propagating his faith: Any person of the Qadiani group or the Lahori group (who call themselves Ahmadis or by any other name) who directly or indirectly poses himself as a Muslim or call or refers to his faith as Islam or preaches or propagates his faith or invites others to accept his faith by words either spoken or written or by visible representations, or any manner whatsoever outrages the religious feelings of Muslims, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to three years and shall also be liable to fine.

Het UNHCR heeft bovendien vastgesteld dat:

Furthermore, the vagueness of language reportedly opens sections 298B and 298C to the same type of abuse as the blasphemy laws. " 6

De vervolging van Ahmadis werd niet enkel gelegaliseerd maar ook gesteund door de Pakistaanse regering⁷.

Human Rights Watch indicates that police officers have been complicit in "harassment and in framing false charges against Ahmadis, or have stood by in the face of anti-Ahmadi violence" (27 May 2012)⁸.

Volgens UNHCR:

"Ahmadis are subject to the most severe legal restrictions and officially-sanctioned discrimination of all religious minorities in Pakistan. " 9

Uit landeninformatie blijkt dat Ahmadi's wel degelijk slachtoffer worden van de toepassing van deze wetgeving:

"Members of the Ahmadi religious community continued to be a major target for blasphemy prosecutions and subjected to specific anti-Ahmadi laws across Pakistan. They faced increasing social discrimination as militant groups used provisions of the law to prevent Ahmadis from "posing as Muslims," forced the demolition of Ahmadi mosques in Lahore, barred Ahmadis from using their mosques in Rawalpindi, and vandalized Ahmadi graves across Punjab province. In most instances, Punjab provincial officials supported militants' demands instead of protecting Ahmadis and their mosques and graveyards "10

" (...) The Express Tribune cites the spokesperson for the Jamaat Ahmedi community in Pakistan as indicating that, since the promulgation of the laws of 1984, that community has registered the assassination of 210 Ahmadis, 254 assassination attempts, 23 Ahmadi places of worship demolished, 28 Ahmadi places of worship sealed, 16 Ahmadi places of worship taken over, 29 graves desecrated, and 57 Ahmadis have been refused burial in common graveyards (7 May 2012). Dawn reports that, between January and November 2012, 13 Ahmadis have been assassinated and there have been three attacks on their places of worship (4 Nov. 2012). The HRCP indicates in its 2011 report that, during that year, 6 Ahmadis were killed "on account of their faith" (HRCP Mar. 2012, 5). For 2010, the Commission reported 99 assassinations of Ahmadis (ibid. Apr. 2011, 7). Sources report the killing of around 90 people in May 2010 in two Ahmadi places of worship in Lahore (ibid.; Human Rights Watch 27 May 2012; AI 2 Feb. 2012). According to Amnesty International, "authorities ignored repeated warnings and failed to prevent the attacks" of May 2010 (ibid.). Reuters reports that every month Ahmadis are killed "in ones or twos" (24 July 2012). Amnesty International reports that, in January 2012, around 5,000 people in Rawalpindi rallied in favour of the demolition of one of the largest Ahmadi places of worship in the city (2 Feb. 2012). Sources report that in the province of Punjab, around 20 Ahmadi graves were desecrated in December 2011 (HRCP Mar. 2012, 86), and that, in January 2012, "several" graves were desecrated in the province of Balochistan (AI 2 Feb. 2012)n".

Het geweld tegen Ahmadis stijgt deze laatste jaren en gerichte moordaanslag nemen toe¹². Daarom heeft het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk op 13.11.2012, na de eligibility guidelines van de UNHCR, nieuwe richtlijnen uitgesproken over de nood op bescherming van Ahmadis uit Pakistan. Na een lang onderzoek over de toestand van Ahmadis te Pakistan stelt de rechtbank vast dat:

101. The evidence before us shows that Ahmadis are an oppressed religious minority in Pakistan. The relevant provisions of the Pakistan Penal Code set out above restrict the ways in which Ahmadis are able to express and practise their beliefs. If defied, the provisions expose Ahmadis to the risk of prosecution coupled with a risk of detention pending trial. In addition they face hostility from sectors of the majority of society which is made up of Sunni Muslims. Disagreement with and disapproval of the beliefs of Ahmadis has intensified with the increased Islamisation of Pakistan as well as the growth of fundamentalism. In addition to vulnerability to terrorist threats from the Taliban, they face vehement opposition from the Khatme-e-Nabuwat whose tactics not only include taking out FIRs against Ahmadis but also intimidation. Their influence is pervasive in Pakistani institutions¹³.

De Engelse rechtbank heeft de volgende richtlijnen uitgesproken:

118. This country guidance replaces previous guidance in MJ & ZM (Ahmadis - risk) Pakistan CG [2008] UKAIT 00033, and IA & Others (Ahmadis: Rabwah) Pakistan CG [2007] UKAIT 00088.

The guidance we give is based in part on the developments in the law including the decisions of the Supreme Court in HJ (Iran) [2010] UKSC 31, RT (Zimbabwe) [2012] UKSC 38 and the CJEU decision in Germany v. Y (C-7/11) & Z (C-99/11). The guidance relates principally to Qadiani Ahmadis; but as the legislation which is the background to the issues raised in these appeals affects Lahori Ahmadis also, they too are included in the country guidance stated below.

119. (i) The background to the risk faced by Ahmadis is legislation that restricts the way in which they are able openly to practise their faith. The legislation not only prohibits preaching and other forms of proselytising but also in practice restricts other elements of manifesting one's religious beliefs, such as holding open discourse about religion with non-Ahmadis, although not amounting to proselytising. The prohibitions include openly referring to one's place of worship as a mosque and to one's religious leader as an Imam. In addition, Ahmadis are not permitted to refer to the call to prayer as azan nor to call

themselves Muslims or refer to their faith as Islam. Sanctions include a fine and imprisonment and if blasphemy is found, there is a risk of the death penalty which to date has not been carried out although there is a risk of lengthy incarceration if the penalty is imposed.

There is clear evidence that this legislation is used by non-state actors to threaten and harass Ahmadis. This includes the filing of First Information Reports (FIRs) (the first step in any criminal proceedings) which can result in detentions whilst prosecutions are being pursued. Ahmadis are also subject to attacks by non-state actors from sectors of the majority Sunni Muslim population.

(ii) It is, and has long been, possible in general for Ahmadis to practise their faith on a restricted basis either in private or in community with other Ahmadis, without infringing domestic Pakistan law.

120. (i) If an Ahmadi is able to demonstrate that it is of particular importance to his religious identity to practise and manifest his faith openly in Pakistan in defiance of the restrictions in the Pakistan Penal Code (PPC) under sections 298B and 298C, by engaging in behaviour described in paragraph 2(i) above, he or she is likely to be in need of protection, in the light of the serious nature of the sanctions that potentially apply as well as the risk of prosecution under section 295C for blasphemy.

(ii) It is no answer to expect an Ahmadi who fits the description just given to avoid engaging in behaviour described in paragraph 2(i) above ("paragraph 2(i) behaviour") to avoid a risk of prosecution¹⁴.

Verzoeker had een bijzondere rol bij de Ahmadi gemeenschap (verhoorverslag van verzoeker, p. 5). Hij was het hoofd van de moskee van Khudaam ul Ahmadiyya sport voor het district Karachi, zaeem van Khuddam ul Ahmadiyya en secretary of organisation van tesil van gulzar e hijri Karachi. Hij was bijzonder actief voor zijn gemeenschap.

Daaruit blijkt dat het van belang voor verzoekers is hun geloof te kunnen uiten, in de zin van de Engelse rechtspraak.

1.3. Vorige vervolging

Verzoekers zijn het slachtoffer geweest van verschillende vernederende behandelingen omwille van hun behoren tot de Ahmadi gemeenschap: hun auto werd gekraasd, beschadigd en gestolen ze zijn moeilijkheden ondergegaan toen ze hun economische activiteit wilden ontwikkelen. Verzoeker werd met een pistool bedreigd. Hij heeft er nog steeds het litteken van op zijn voorhoofd.

Deze elementen, die niet als afgezonderde elementen kunnen gezien worden, overeenstemmen met de objectieve inlichtingen waarover tegenpartij beschikt in het CEDOCA verslag. Leden van Ahmadi gemeenschap zijn dagelijks het slachtoffer van discriminerend en gewelddadig optreden. Verzoeker heeft bovendien bijzondere rollen binnen de Ahmadi gemeenschap. In dat kader uitte hij zijn geloof, wat als predikteren beschouwd is. Om deze redenen werden verzoeker en zijn echtgenote vervolgd.

In 2007 werden deze behandelingen vervolgingen: verzoekster die zwanger was is het slachtoffer geweest van een gedwongen abortus. Ze werd geopereerd omdat haar baby zogenaamd in de eierstok aan het groeien was. Ze heeft nu het bewijs dat haar twee eierstokken intact zijn (stuk 5).

Deze gedwongen abortus was een schande, en ze konden dit persoonlijk drama niet vertellen.

Tegenpartij, die vaststelt dat "het immers weinig waarschijnlijk is, gezien de extreme ernst van het beweerde voorval, dat er aan dit incident geen ruchtbaarheid zou gegeven zijn binnen de gemeenschap"

(bestreden beslissingen, p. 4), houdt geen rekening met dit privé-aspect in. Het feit dat er geen spoor van deze abortus in de Ahmadi gemeenschap terug te vinden is houdt niet in dat verzoekster geen slachtoffer is geweest van deze vervolging.

Ondertussen was verzoeker zaakvoerder van een welvarende onderneming, hetgeen afgunst veroorzaakte.

In april 2010 hebben maulawi's het kantoor van verzoeker aangevallen. Ze zochten op verzoeker en wilden hem vermoorden. De medewerkers van verzoekers die aanwezig waren werden bedreigd en hebben verzoeker gewaarschuwd dat hij niet meer naar zijn kantoor moest terugkomen.

Na dit laatste incident hebben verzoekers besloten Pakistan te verlaten.

De oom van verzoekster, M.(...) Ak(...), werd na hun vertrek gedood. Verzoekers leggen het getuigenis van zijn weduwe, en een verkoopakte die het familieverband tussen de betrokkenen bevestigt (stukken 6 en 7).

Tijdens hun verhoor hebben verzoekers ook de kopie van de identiteitskaart van Q.(...) S.(...), de neef van verzoekster, neergelegd. Hij werd eveneens in Pakistan vervolgd omwille van zijn behoren tot de Ahmadi gemeenschap en werd in België als vluchteling erkend.

UNHCR gebruikt aanwijzers om de gegronde vrees van kandidaat-vluchteling te beoordelen:

18. While by nature, an evaluation of risk of persecution is forward-looking and therefore inherently somewhat speculative, such an evaluation should be made based on factual considerations which take into account the personal circumstances of the applicant as well as the elements relating to the situation in the country of origin.

19. The applicant's personal circumstances would include his/her background, experiences, personality and any other personal factors which could expose him/her to persécution. In particular, whether the applicant has previously suffered persécution or other forms of mistreatment and the experiences of relatives and friends of the applicant as well as those persons in the same situation as the applicant are relevant factors to be taken into account. Relevant elements concerning the situation in the country of origin would include général social and political conditions, the country's human rights situation and record; the country's législation: the persecuting agent's policies or practices, in particular towards persons who are in similar situation as the applicant, etc. While past persécution or mistreatment would weigh heavily in favour of a positive assessment of risk of future persécution, its absence is not a decisive factor. By the same token, the fact of past persécution is not necessarily conclusive of the possibility of renewed persécution, particularly where there has been an important change in the conditions in the country of origin. "

Verzoekers hebben aanslagen tegen hun gemeenschap vermeld. In het bijzonder hebben ze het verhaal van M.(...) Ak.(...) en Q.(...) S.(...) verteld.

Verzoekers werden al vervolgd in Pakistan, en deze vervolging is een duidelijke aanwijzing dat hun vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is (artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet).

I.é.Nood aan bescherming UNHCR heeft al vastgesteld dat:

UNHCR considers that asylum claims made by members of religious minorities require particularly careful examination of possible risks. UNHCR considers that members of religious minorities with the profiles described below may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection. These risk profiles, while not necessarily exhaustive, include members of the (i) Ahmadi; (ii) Christian; (iii) Hindu; (iv) Sikh; (v) Baha'i; (vi) Shia; and (vii) Sufi / Barelvi communities."

UNHCR considers that claims of members of religious minorities and their family members require particularly careful examination of possible risks. "16

Het enige feit dat verzoekers hun religie niet kunnen uiten vormt een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Het bestaan van de wetgeving die ernstige beperkingen aan het belijden van het geloof en zware sancties oplegt, kan op zich vervolging uitmaken. Het feit dat de gemeenschappelijke geloofsbelijdenis zo strig gecontroleerd wordt door de overheid, zo dat het gemeenschappelijke bidden op de manier zoals voorgeschreven door het Ahmadi geloof verboden wordt, maakt op zichzelf vervolging uit.

(c) Religion

71. The Universal Déclaration of Human Rights and the Human Rights Covenant proclaim the right to freedom of thought, conscience and religion, which right includes the freedom of a person to change his religion and his freedom to manifest it in public or private, in teaching, practice, worship and observance.

72. Persécution for "reasons of religion" may assume various forms, e.g. prohibition of membership of a religious community, of worship in private or in public, of religious instruction, or serious measures of discrimination imposed on persons because they practise their religion or belong to a particular religious community¹⁷.

De wetgeving van kracht in Pakistan die ernstige beperkingen en zware sancties oplegt aan de Ahmadi's is een disproporionele maatregel die het fundamentele recht op religieuze vrijheid en uitdrukking ondermijnt. Er kan van Ahmadi's die zichzelf als moslim beschouwen niet verwacht worden dat zij zich aanpassen aan wetgeving die hun recht op eigen identiteit schendt en die wanneer ze geschonden wordt, een risico creëert voor Ahmadi's om op disproporionele wijze vervolgd te worden en op onmenselijke wijze behandeld te worden.

Het Europees Hof van Justitie heeft benadrukt dat het niet kan geëist worden van verzoekers dat ze hun godsdienstplichten niet meer vervullen om de vervolging te vermijden¹⁸.

78 Geen van die regels bepaalt dat bij de beoordeling van de omvang van het gevaar om daadwerkelijk in een bepaalde context te worden vervolgd, rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid voor de verzoeker om een gevaar van vervolging uit de weg te gaan door af te zien van de betrokken godsdienstige praktijk en, bijgevolg, van de bescherming die de richtlijn hem beoogt te verzekeren door hem als vluchteling te erkennen.

79 Daaruit volgt dat wanneer vaststaat dat de betrokkene bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst op grond van een godsdienstige praktijk een daadwerkelijk gevaar van vervolging loopt, hem overeenkomstig artikel 13 van de richtlijn de vluchtelingenstatus moet worden verleend. Dat hij het gevaar uit de weg kan gaan door af te zien van bepaalde godsdienstige handelingen is, in beginsel, niet relevant.

Bovendien lopen de Ahmadis ook een risico van fysiek geweld omwille van hun geloof. De wetgeving van kracht versterkt het vijandige klimaat dat ten aanzien van Ahmadi's heerst in Pakistan. Een Ahmadi

*kan dus niet openlijk zijn geloof uiten zonder een risico te lopen op vervolging door de Staat op basis van de heersende wetgeving of door niet statelijke actoren die het Ahmadi geloof niet tolereren*¹⁹.

Verzoekers werden al door niet statelijke actoren, maulawi's, bedreigd en vervolgd.

De Pakistaanse overheden beschermen de Ahmadi niet, en organiseert zelf de vervolging tegen deze minderheid.

Little or no protection is reportedly afforded by the State authorities. It appears that crimes and acts of violence against Ahmadis are not consistently investigated, allegedly due to intimidation tactics and pressure from Islamic fundamentalist groups, and perpetrators of such crimes are reportedly rarely brought to justice.

The Government désignâtes religious affiliation on national identity cards and passports, and requests religious information in national identity card applications. "20

Verzoekers lopen dus een ernstig risico op vervolging in de zin van het Vluchtelingverdrag omwille van hun godsdienst en moeten een internationale bescherming in België krijgen."

Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een kopie van het paspoort van eerste verzoeker, een attest van de handicap van I. Z., de zoon van de zus van tweede verzoekster, een medisch attest van het UZ Brussel, een getuigenis van B. H., de echtgenote van M. Ak. en een kopie van de verkoopakte tussen M.Ak. en de vader van verzoekster toe.

3.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. In de bestreden beslissingen, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de precaire situatie van Ahmadi's in Pakistan, maar wordt eveneens benadrukt dat het loutere behoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat en de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming dient te gebeuren op basis van de individuele merites van het dossier. Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekers niet hebben voldaan aan de op hen rustende medewerkingsplicht aangezien gebleken is dat zij hun visumaanvragen en hun eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet alleen verborgen hebben gehouden voor de Belgische asielinstanties, maar hierover zelfs aanvankelijk hebben gelogen. Deze vaststellingen ondermijnen in hoge mate de geloofwaardigheid van verzoekers omdat zij zelfs na confrontatie uiterst vaag blijven over de periode dat zij in het Verenigd Koninkrijk verbleven en hierover geen klaarheid scheppen door hun internationale paspoorten neer te leggen. Tevens merkte de commissaris-generaal op dat de aangepaste verklaringen van verzoekers een ernstige impact hebben op de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten die aanleiding gaven tot hun vertrek uit hun land van herkomst aangezien deze zich zouden hebben voorgedaan tijdens hun verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Hoewel verzoekers beweren dat de feiten zich wel degelijk hebben voorgedaan, maar op een eerder tijdstip, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zij deze amper correct in de tijd kunnen situeren. Bovendien wijst de commissaris-generaal op het feit dat verzoekers de internationale bescherming blijkbaar niet dringend noodzakelijk achtten omdat zij tijdens hun verblijf in het Verenigd Koninkrijk geen asielaanvraag indienden. Aangaande de verklaringen betreffende de gedwongen abortus, wordt in de beslissing aangestipt dat verzoekers hiervan geen enkel bewijs kunnen voorleggen hoewel zij over rapporten van een Australische arts beschikten die zij zouden kunnen gebruiken indien zij een rechtszaak zouden willen aanspannen. De commissaris-generaal merkt ook op dat de Ahmadi-gemeenschap verschillende websites met getuigenissen van vervolging onderhoudt, waardoor kan worden verwacht dat aan dit ernstige incident ruchtbaarheid zou worden gegeven. De commissaris-generaal merkt ook op dat het toeschrijven van de krassen op verzoekers wagen en de diefstal ervan aan religieuze motieven enkel berust op een vermoeden. Met betrekking tot de moord om M. Ak. wordt in de beslissing gesteld dat de gezinsband van tweede verzoekster met deze persoon niet wordt aangetoond en dat het wedervaren van M. Ak. niet betekent dat verzoekers een persoonlijk risico lopen, te meer daar de moordaanslag plaatsvond toen verzoekers reeds uit Pakistan waren vertrokken. In de beslissingen wordt ook opgemerkt dat eerste verzoeker bij zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gesteld dat hij ervan werd verdacht te hebben gepreekt over zijn geloof, terwijl hij hiervan niets heeft verteld tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Gelet op de ongelooft-

waardigheid van het asielrelaas van verzoekers, komen zijn niet aanmerking voor de vluchtelingenstatus, zo besluiten de bestreden beslissingen. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing gesteld dat er in het noordwesten van Pakistan een gewapende strijd woedt, maar dat verzoekers niet uit deze regio afkomstig zijn. Tenslotte wordt over de door verzoekers neergelegde documenten gesteld dat zij geen bewijs vormen van hun individuele problemen.

3.4. Verzoekers herhalen hun aangepaste verklaringen over hun reisweg en staven deze met een kopie van het paspoort van eerste verzoeker, maar zij slagen er niet in de vaststelling te weerleggen dat zij aanvankelijk leugenachtige verklaringen hebben afgelegd over hun eerdere verblijf in Europa. Eerste verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij onmiddellijk naar België kwam (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS, p. 18). Later bleek dat verzoekers in juli 2010 visa verkregen voor het Verenigd Koninkrijk waar zij vanaf 28 juli 2010 hebben verbleven tot hun komst naar België (stuk 20, Landeninformatie, UKBA Information; Verzoekschrift, bijlage 3, kopie paspoort eerste verzoeker). Hierdoor werd de algehele geloofwaardigheid van verzoekers wel degelijk in belangrijke mate aangetast.

3.5. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties (UNHCR Proceduregids) heeft geen juridisch bindend karakter, maar dient enkel als aanbeveling en bevat bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels (RvS 16 december 2009, nr. 5138 (c); RvS 8 juli 2005, nr. 147.503). Het argument dat verzoekers trachten te puren uit een passage uit de UNHCR Proceduregids om te stellen dat onjuiste verklaringen op zich geen weigeringsgrond vormen, gaat in casu zelfs niet op omdat de bestreden beslissingen nog andere overwegingen bevatten naast deze over de leugenachtige verklaringen over de reisroute.

3.6. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun land van herkomst verlieten nadat de maulvi's ermee bedreigd hadden verzoeker te vermoorden (stuk 13, Vragenlijst DVZ, 1 oktober 2010, p. 2). Zoals hierboven reeds aangegeven verbleven verzoekers gedurende meerdere weken in het Verenigd Koninkrijk zonder aldaar asiel aan te vragen. De verkeerde adviezen waar eerste verzoeker in zijn gehoor naar verwijst (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 17 mei 2013, p. 19) vormen geen rechtvaardiging of "*legitimate reason*", zoals bedoeld in de teksten van UNHCR die verzoeker in zijn middel aanhaalt, voor zijn verzuim om een beroep te doen op de Britse asielinstanties. Volgens verzoekers heeft het feit dat zij in het Verenigd Koninkrijk geen asiel aanvroegen geen invloed op de geloofwaardigheid van hun vrees. De Raad merkt echter op dat uit het betoog van verzoekers blijkt dat de in België verblijvende familieleden van tweede verzoekster, die in het middel worden opgesomd, een doorslaggevende factor waren om in België asiel aan te vragen. Deze familiale motieven houden echter geen verband met een acute vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het land van herkomst. Het document dat verzoekers aan hun verzoekschrift toevoegen en dat betrekking heeft op de situatie van een neefje van tweede verzoekster (Verzoekschrift, bijlage 4) is dan ook volstrekt irrelevant in het kader van de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers.

3.7. Van een asielzoeker wordt verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoekers stellen in het kader van hun aangepaste verklaringen dat de door hen geschetste gebeurtenissen uit 2010 in werkelijkheid in april en niet in juli hebben plaatsgevonden, maar dat hun relaas voor het overige ongewijzigd bleef. De Raad merkt echter op dat eerste verzoeker het incident op zijn kantoor in april 2010 situeert (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS, p. 20), terwijl zijn echtgenote stelt dat deze aanval enkele dagen voor hun vertrek naar het Verenigd Koninkrijk, en dus in de tweede helft van juli 2010, plaatsvond (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS, 17 mei 2013, p. 9). Uit het feit dat verzoekers er niet in slagen de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gevormd voor hun vertrek uit hun land van herkomst enigszins correct in de tijd te situeren, kan rechtsgeldig worden besloten dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht.

3.8. Het betoog van verzoekers over de situatie van de Ahmadi in Pakistan, waarbij zij de desbetreffende artikelen uit het strafwetboek weergeven en enkele mensenrechtenrapporten citeren en de rechtspraak van de Britse Immigration and Asylum Tribunal, is niet van aard om meer aannemelijk te maken dat verzoekers werkelijk zouden worden bedreigd en vervolgd omwille van hun Ahmadi-geloof.

Verzoekers citeren op selectieve wijze een passage uit de UNHCR Eligibility Guidelines, die ook door de verwerende partij worden gehanteerd, maar ze vermelden niet dat de asielaanvragen op hun individuele merites dienen te worden beoordeeld. Zoals uit het geheel van de motieven blijkt, zijn verzoekers er niet in geslaagd aan te tonen dat zij in Pakistan om religieuze redenen werden vervolgd. De bijzondere functies die eerste verzoeker zou hebben gehad binnen de Ahmadi-gemeenschap, bleven, zoals hij zelf stelt, beperkt tot districtsniveau en dateren van voor 2009 (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 17 mei 2013, p. 6), zodat verzoeker bezwaarlijk een actueel risico op vervolging kan puren uit zijn 'bijzondere' rol binnen de gemeenschap.

3.9. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissingen, berust het feit dat de wagen van eerste verzoeker omwille van religieuze redenen werd beschadigd en gestolen, louter op een vermoeden. Met betrekking tot de beweerde gedwongen abortus van tweede verzoekster stellen verzoekers thans dat het niet hoeft te verwonderen dat zij hieraan binnen de gemeenschap geen ruchtbaarheid hebben gegeven omdat dit tot de privésfeer behoort, waardoor niet kan worden besloten dat tweede verzoekster geen slachtoffer zou zijn geweest van deze vervolging. De Raad wijst er echter op dat het gebrek aan ruchtbaarheid in de gemeenschap niet het enige motief was waarom de verklaringen van verzoekers over de gedwongen abortus ongeloofwaardig werden bevonden. In de beslissingen werd immers eveneens gesteld dat verzoekers hiervan geen enkel begin van bewijs hadden neergelegd, hoewel eerste verzoeker verklaarde dat er documenten bestaan (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 17 mei 2013, p. 16). Het stuk van het Centrum voor Reproductieve Geneeskunde van het UZ Brussel (Verzoekschrift, bijlage 5), toont in elk geval niet aan dat tweede verzoekster in oktober 2007 aan een gedwongen abortus zou zijn onderworpen, zoals werd beweerd (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 17 mei 2013, p. 16). De Raad stelt zelfs vast dat het document de verklaringen van verzoekers volledig ondergraaft aangezien er in dit medisch attest bij de "*antecedenten*" sprake is van één extra-uteriene (Euz) zwangerschap (G), maar er bij abortus (A) het cijfer "0" wordt weergegeven. Bovendien worden enkel heelkundige antecedenten van het jaar 2000 vermeld en is er nergens sprake van een abortus in 2007. Het bewijs dat de eierstokken van verzoekster intact zijn, houdt niet in dat het relaas over de gedwongen abortus als geloofwaardig kan worden aangemerkt. Zoals hierboven reeds werd aangehaald werd de aanval op het kantoor van eerste verzoeker door maulvi's ongeloofwaardig geacht omdat verzoekers er niet in slagen dit op een correcte manier in de tijd te situeren. De foto's van het kantoor van eerste verzoeker en de kopie van het bericht dat op het kantoor zou zijn aangebracht die verzoekers bij hun aangetekend schrijven van 8 oktober 2013 als "*nieuwe elementen*" (zie punt 2.1) aanbrengen, zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen te herstellen. Zoals de vertegenwoordigster van de verwerende partij ter terechtzitting opmerkt, bevatten de foto's waarop een kantoor met glasschade en een aantal niet nader genoemde individuen te zien zijn, geen informatie over de plaats en de omstandigheden waarin deze werden genomen waardoor de bewijswaarde ervan uiterst gering is. Naar aanleiding van het bericht dat zou zijn aangeplakt, stelt de verwerende partij dat dit niet vergezeld ging van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor geen kennis kan worden genomen van de correcte inhoud ervan. De Raad stelt vast dat verzoekers er met de bijkomende stukken niet in slagen om aannemelijk te maken dat de voorgehouden vervolgingsfeiten op het kantoor van eerste verzoeker werkelijk zouden hebben plaatsgevonden. Met betrekking tot het overlijden van M. Ak. wordt in de beslissingen gesteld dat, zelfs los van het gebrek aan bewijs van de familiebanden van tweede verzoekster met dhr. M. Ak., verzoekers geenszins aannemelijk maken dat er een verband bestaat tussen het overlijden van eerstgenoemde en de persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers. Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers documenten toe (Verzoekschrift, bijlagen 6 en 7) die de familieband van tweede verzoekster met M. Ak., waarvan zij tevens kopieën van identiteitsdocumenten neerlegt, zouden moeten aantonen. De Raad merkt in de eerste plaats op dat al deze stukken hiervan geen bewijs vormen omdat de documenten enerzijds bestaan uit een loutere verklaring van H. B. en vervolgens betrekking hebben op het eigendomsrecht van bepaalde percelen en het aandeelhouderschap in een vennootschap. Bijkomend wijst de Raad erop dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat zij persoonlijk een vrees voor vervolging hoeven te koesteren of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade naar aanleiding van de aanslag om M. Ak. en diens kleinzoon in februari 2011, waarover zij bij hun aangetekend schrijven van 7 oktober 2013 een kopie van een krantenartikel toevoegen. Deze aanslag vond immers plaats na het vertrek van verzoekers uit hun land van herkomst en tweede verzoekster had tijdens het gehoor uitdrukkelijk aangegeven dat zij nooit problemen heeft gekend omwille van de activiteiten van M. Ak. (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 17 mei 2013, p. 10). De door verzoekers aangehaalde vrees wordt bijgevolg geenszins door objectieve elementen ondersteund. Terloops wijst de Raad erop dat het door verzoekster in haar middel vermelde artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet ondertussen werd opgeheven.

3.10. Waar verzoekers tenslotte beweren dat er een nood is aan bescherming omdat hun godsdienstvrijheid wordt beperkt en hierbij verwijzen naar een arrest van het Europese Hof van Justitie, wijst de Raad erop dat de discriminatie waaraan Ahmadi zijn blootgesteld niet automatisch als vervolging kan worden gekwalificeerd. Discriminerende maatregelen zijn niet noodzakelijkerwijze voldoende zwaarwichtig om als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te kunnen worden beschouwd. De discriminatie kan slechts in uitzonderlijke omstandigheden gelijkgesteld worden aan een vervolging. Dit zal zo zijn indien de discriminerende maatregelen gevolgen hebben die ernstige schade toebrengen aan de betrokken persoon. Indien de discriminerende maatregelen op zichzelf niet ernstig zijn, kunnen zij niettemin tot gevolg hebben dat de betrokkene met reden vreest voor vervolging indien ze bij hem een gevoel van vrees en onveiligheid opwekken met betrekking tot zijn eigen lot. Dit moet worden beantwoord in het licht van alle omstandigheden van de situatie (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.283). Ook bij de beoordeling of een aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging vormt, is een onderzoek van de persoonlijke situatie van de betrokkene vereist (HvJ 5 september 2012, Y. & Z. t. Bondsrepubliek Duitsland, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, r.o. 72) Uit een grondig onderzoek van het individuele asielrelaas van verzoekers is echter gebleken dat zij geen individuele vrees voor vervolging aannemelijk konden maken, waardoor hen de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

3.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas komen verzoekers niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen niets in tegen de overweging uit de bestreden beslissingen dat er in hun regio van herkomst in Pakistan geen situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen .

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN